Een deskundige visser.

De Derde Trek.

De eerste trek ontmaskerde ziekte door het teken in de hand. Van plaats tot plaats werden de oorzaken van menselijke ellende feilloos onthuld, gevolgd door de tedere woorden: "*Jezus Christus maakt u beter.*" Maar dit echte teken werd gevolgd door wijdverbreide vleselijke nabootsing.

De Tweede Trek bracht onderscheiding van de gedachten van het hart. Dit was duidelijk een manifestatie van de onveranderlijke kracht van Christus en de vervulling van Hebreeën 13:8, "*Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.*" Ook dit werd nagebootst, maar geen van de navolgers zou er hun hele reputatie op riskeren zoals Broeder Branham deed. Hij vertelde me eens, *"Broeder Pearry, als ik u ooit vertel 'zo zegt de Heer' en het gebeurt niet precies zoals ik u heb gezegd, geloof me dan nooit meer, want dan zal ik erin verzeild zijn geraakt en zal het niet langer God zijn. Als God het zegt, zal God het doen."*

Vele anderen hebben gemanifesteerd wat zij 'gaven van onderscheidingsvermogen' noemen, maar er is altijd die foutmarge geweest. Ik heb persoonlijk mannen gekend die grote onderscheidingsvermogens hadden, maar af en toe vergisten ze zich en zou groot verdriet veroorzaken in het leven van anderen, vaak een grote tragedie als mensen dingen ten onrechte werden verteld. Dit was een bron van verwarring voor deze mannen van God. Toen ze Broeder Branham ernaar vroegen, zei hij: "*Als er een foutmarge in zit, laat die dan met rust.*" Hij zei dit omdat het beter is om niet te spreken dan iemand het verkeerde te vertellen en hen onherstelbare schade aan te richten.

De Engel van God had Broeder Branham beloofd dat er drie "trekt" zouden zijn. Broeder Branham had ons de verzekering gegeven dat de Derde Trek niet geïmiteerd zou worden. Nu kunnen we uit zijn eigen woorden meer leren over deze laatste grote fase van zijn bediening.

Op de weg naar Brits-Columbia is er een bergketen met zeven toppen, die God Broeder Branham aanwees, om hem aan te geven dat ze "zijn" bergketen waren. Ze spellen de zeven letters van elk deel van zijn naam, vertellen zijn levensverhaal en getuigen van de drie 'trekt' in zijn bediening. De eerste en laagste piek vertegenwoordigt zijn jeugdvisioenen, waarvan de meeste mensen zeiden dat het van de duivel was. De volgende piek, iets hoger, spreekt van zijn bekering. Meest belangrijk, zijn echter de drie hoogste toppen die vertellen over de drie "trekt". De hoogste hiervan, die ver boven de andere uitsteekt en massiever is, is natuurlijk een stomme getuigenis van de Derde Trek. Toen we daar op een dag naar die toppen stonden te staren, vertelde hij me: "*Broeder Pearry, we zijn op de schouder van die derde*

berg - de derde trek." Dus je ziet, ik weet dat volgens zijn eigen woorden de Derde Trek tot stand kwam voordat hij ons verliet.

Broeder Branham sprak over de derde trek in een preek getiteld *"Wendt u om naar Jezus.*" toen hij deze woorden zei:

> *Nu bedenk, er zal daarvan nooit enige nabootsing zijn, omdat dat niet kan gebeuren. Het kan er niet zijn. Nu, het is in bestaan en ik ben hiervoor gewaarschuwd... dat spoedig precies nu in deze tijd het is juist gebeurd, dus zou het Zijn tegenwoordigheid onder u bekend kunnen maken. Ziet u? Maar het zal niet op een grootse wijze worden gebruikt, totdat deze Raad scherpere maatregelen zal nemen. En wanneer ze dat doet, wanneer dat gebeurt... De Pinkstermensen enzovoort kunnen bijna alles nabootsen wat kan worden gedaan, maar wanneer díe tijd komt (wanneer de druk neerkomt), dan zult u wat u tijdelijk hebt gezien, gemanifesteerd zien worden in de volheid van zijn kracht.*
>
> *Nu, ik moet voortgaan met evangeliseren, precies zoals mij in het begin werd opgedragen; ik moet doorgaan. Daarom, u hebt het Woord gehad en u weet waarnaar u uit moet zien en hoe u stand moet houden. Ik moet doorgaan met evangeliseren; en mijn vrienden, blijf rustig en blijf gewoon voortgaan, want het uur nadert snel, dat er iets zal gaan worden gedaan.*
>
> *Nu, u zou wat vreemde, kleine dingen kunnen zien gebeuren niets zondigs, ik bedoel dat niet maar ik bedoel iets vreemds ten opzichte van de normale gang van zaken, omdat ik, wat ik tot nu toe in de bediening heb bereikt, hier achter me laat, lettend op die plaats en wachtend op de tijd om het te gebruiken. Maar het zal gebruikt worden! Iedereen weet, dat, zo zeker als de eerste betuigd werd, de tweede betuigd is; en als u heel aandachtig zult nadenken, u die geestelijk bent: (zoals de Bijbel zei: "Hier is de wijsheid voor wie verstand heeft.") de derde trek is eigenlijk betuigd. We weten waar het is. Dus de derde trek is hier.*
>
> *Het is zo heilig dat ik er niet veel over moet zeggen, zoals Hij mij in het begin vertelde. Hij zei: "Zeg hier niets over." Herinnert u zich dat, jaren geleden? Het spreekt voor Zichzelf. Maar u... ik heb geprobeerd de andere uit te leggen, en ik heb daarmee een fout gemaakt. Dit zal de zaak zijn die, naar mijn mening (ik zeg niet dat de Here mij dit zegt) dit zal de zaak zijn wat het 'opname-geloof' zal doen aanvangen voor het weggaan, ziet u? En ik moet me een korte tijd rustig houden.*
>
> *Nu bedenk (en u die luistert naar deze band), u zou nu meteen zo'n verandering in mijn bediening kunnen zien, terugvallend niet omhoog gaand terugvallend. We bevinden ons nu precies in het tijdperk het kan helemaal niet verder gaan. We moeten hier even een ogenblik wachten totdat dit hier gebeurt om het op te vangen en dàn komt de tijd. Maar het is door en door bewezen...*
>
> *Ik ben misschien voor die tijd weggenomen. Ik weet het niet. En die tijd dat de Heilige Geest zal komen om Jezus Christus te brengen, zal deze komende week kunnen zijn...*
>
> *Let dan op de derde trek! Het zal absoluut zijn voor de totaal verlorenen, maar het zal zijn voor de bruid en de gemeente.*

Hier vertelt Broeder Branham in zijn eigen woorden de mensen die geloven dat hij de profeet van God is om *"Let dan op de derde trek!"* Hij zei: "*Als u geestelijk bent, heeft het zich onder u geïdentificeerd.*" Maar toch zei hij dat als hij ons zou verlaten, dat geheim in zijn boezem zou zitten.

Nu, elke keer dat Broeder Branham in 1963, 1964 en 1965 sprak over de derde trek, noemde hij altijd de tijden waarop het 'gesproken woord' werd gemanifesteerd. Nu aan het lezen uit Mattheüs 21:18-20.

> *18 En des morgens vroeg, als Hij wederkeerde naar de stad, hongerde Hem.*
> *19 En ziende, een vijgeboom aan den weg, ging Hij naar hem toe, en vond niets aan denzelven, dan alleenlijk bladeren; en zeide tot hem: Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid! En de vijgeboom verdorde terstond.*
> *20 En de discipelen, dat ziende, verwonderden zich, zeggende: Hoe is de vijgeboom zo terstond verdord?*

Let op dit voorval in het leven en de bediening van Jezus, die naar een vijgenboom keek en er vrucht van verlangde, maar aangezien er geen vrucht was, sprak Hij het Woord en zei: *"...Niemand ete enige vrucht meer van u in der eeuwigheid!"* Hoe de discipelen zich verwonderden. En Jezus, zoals dit voorval door Markus wordt verteld, keerde zich om en zei: "*Hebt geloof op God. Want voorwaar zeg Ik u, dat, zo wie tot dezen berg zal zeggen: Word opgeheven en in de zee geworpen; en niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal geloven, dat hetgeen hij zegt, geschieden zal, het zal hem geworden, zo wat hij zegt.*" Ik ken niet veel mensen op deze aarde die deze Schrift hebben gepraktiseerd. Er zijn mensen die het als geloof hebben gebruikt, maar wie kan staan en zeggen dat ze het Woord hebben gesproken en dat wat ze zeiden dat er is gebeurd? Jezus zei dat het zo zou zijn. Hij houdt Zijn woord, "*Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet een jota noch een tittel van de wet voorbijgaan,...*" Nu zal ik de tijden vertellen dat deze Schrift in onze generatie werd vervuld.

De eerste keer deed zich voor toen Broeder Branham aan het vissen was met zijn buurman, Broeder Banks Wood, en zijn broer, Broeder Lyle Wood. Deze twee mannen waren allebei voormalige Jehova's Getuigen. Ze waren met z'n drieën aan het vissen op een kleine plek genaamd Dale Hollow, in Tennessee. De gebroeders Wood, in de boot met Broeder Branham, bespraken een zuster, een lid van de Kerk van God, die tot hen getuigde over hun behoefte aan redding. Ze hadden herinnerd aan haar christelijke vriendelijkheid jegens hen en Broeder Banks had zojuist verklaard dat ze misschien op een dag naar deze dame moesten gaan kijken en vertel haar dat ze nu allebei gered waren en God dienden.

Toen ze deze woorden zeiden, zoals verteld door de mannen en Broeder Branham, voelde de profeet de Geest van God op hem bewegen en het trok zijn aandacht door een stem die zei: "*Zo zegt de Heer: In de komende uren zal er een opstanding zijn van een klein dier.*" Hij was verbaasd en begon na te denken over de betekenis hiervan. In zijn gedachten hij herinnerde zich hoe zijn zoontje, Joseph, een paar dagen eerder, terwijl hij het kitten van een buurman aaide, het dier te strak had geknepen en het slap op de grond had laten vallen. Hij dacht dat dit kleine katje misschien zou worden opgewekt.

Na een paar uur vissen, ving Broeder Lyle een kleine bluegill die het aas volledig had ingeslikt. Broeder Lyle kon zijn haak er niet uit krijgen, dus hield hij de kleine vis vast en trok de haak eruit, samen met de kieuwen, en de volledige ingewanden van de kleine vissen. Hij gooide de vis over de rand en zei: "*Kleine vent, je hebt je laatste vulsel geschoten.*" De vis raakte het water, schokte en bleef stil liggen. De golven spoelden het geleidelijk aan tegen de oever.

Na ongeveer dertig minuten kwam er opnieuw een vreemd gevoel over Broeder Branham. Hij keek naar de bomen langs de kustlijn en daar, bewegend als in een wervelwind, kwam het geluid van een ruisende wind. De Geest van God sprak tot hem, zeggende: *"Sta op en spreek tot de kleine vis, en hij zal zijn leven hebben."*

Onmiddellijk stond Broeder Branham op en riep: "*Visje, Jezus Christus geeft je je leven terug; leef in de naam van Jezus Christus.*"

Deze twee mannen getuigden, in het bijzijn van Broeder Branham, dat de vis, hoewel hij dertig minuten dood was en alle inwendige organen waren verwijderd, in het water omviel en onder de boot door zwom. Dit was de eerste keer dat hij had gesproken en wat hij zei was vervuld. Het was de eerste manifestatie van het gesproken woord.

Het tweede incident werd mij persoonlijk verteld door Broeder Branham, in aanwezigheid van Broeder Sidney Jackson en zijn vrouw, in het kantoor van Broeder Branham in augustus 1964. Het incident vond plaats terwijl Broeder Branham in het seizoen 1959 op eekhoorns aan het jagen was. Een groot eekhoornjager, hij had het jaar ervoor honderdvijfendertig dieren gedood. Zijn favoriet was de kleine grijze eekhoorn uit Kentucky, een sluw dier dat grote vaardigheid vereiste om te jagen.

Op deze specifieke dag, om 10 uur 's ochtends, had hij geen enkele eekhoorn gezien. De wind waaide: de dag werd warmer, dus besloot hij een dutje te doen. Hij vertelde dat hij een es had gevonden met drie vorken waar hij comfortabel op de grond kon zitten en achterover kon leunen tegen de vorken in de boom. Hij mediteerde over het vers in de Schrift: "*Indien gij tot deze berg zegt: Wordt verwijderd en in de zee geworpen...*" Hij dacht eraan hoe hij nooit over die tekst had gepredikt, maar hij dacht ook aan hoe het in de Woord.

Net toen deze gedachten door zijn hoofd gingen, sprak een stem tot hem en zei: "*Wat wil je nu? Zeg het en je zult het hebben*."

Hoe vaak hij die stem ook had gehoord, toch schrok hij. Hij keek om zich heen, zich afvragend waar het vandaan was gekomen.

De stem herhaalde: *"Wat wil je nu? Zeg het en je mag het hebben*."

Deze keer antwoordde hij en zei: *"Nou, ik ben aan het jagen op eekhoorns; Ik zou graag wat eekhoorns willen hebben."*

De stem antwoordde: "*Hoeveel eekhoorns?*"

Hij merkte dat hij dacht: "*Nou, drie is een goede maaltijd*", dus antwoordde hij: "*Ik zou graag drie eekhoorns willen hebben.*"

"*Oké, waar wil je de eerste hebben?*" zei de stem.

Tegen die tijd was hij opgestaan en had hij om zich heen gekeken, denkend dat hij in een visioen was. Maar, getraind door eerdere vreemde ervaringen zijn hele leven, reageerde hij door te denken: "*Het zegt het te zeggen; Ik zal het zeggen.*" Hij overwoog dat een eekhoorn meestal niet in een plataan zit en merkte op dat zo'n boom in de buurt was.

"*Laat een eekhoorn naar buiten komen op een tak van die plataan - precies daar.*" hij zei.

Hij had niet meer dan deze woorden gezegd of daar zat de eekhoorn. Hij wreef in zijn ogen, en opnieuw schoot de gedachte door zijn hoofd of dit een visioen was, maar besloot om de zaak door te zetten, hij hief zijn geweer, richtte, vuurde en de eekhoorn viel op de grond. Hij liep erheen en pakte het op. Het was warm en bloederig. Tegen zichzelf zei hij: "*Visioenen bloeden niet.*"

Hij liet de eekhoorn in zijn zak en zei: "*Dank u, Heer!*" en draaide zich om om weg te gaan, toen de stem weer sprak: "*Waar zal de tweede zijn?*"

Rondkijkend zag hij een boom de acacia. Hij dacht: "*Ik zal deze maken waar ik weet dat het God is.*" Hardop zei hij: "*Laat een eekhoorn die boom op rennen en in de top gaan zitten waar ik een schot op zijn oogbol kan krijgen.*"

De woorden waren nog maar net uitgesproken toen de eekhoorn naar boven kwam rennen en bovenop de acacia ging zitten. Opnieuw schoot hij en raakte de eekhoorn in de oogbol. Hij liep ernaartoe, pakte de eekhoorn op en dankte opnieuw de Heer, zeggende: "*Dank U Heer. Uw Woord is waar!*"

Weer begon hij te vertrekken, maar de stem hield hem tegen en zei: "*Maar je zei drie.*"

"*Ik zei er drie*," beaamde hij.

Deze keer waren zijn instructies uitgebreid: "*Laat een eekhoorn daar rechtdoor komen, vlak langs die boeren die maïs in het veld aan het plukken zijn, regelrecht deze boom op, daar aan de overkant, spring over die tak en land daar, en ik zal schiet hem daar neer.*" Hij wees naar de plek.

Je weet natuurlijk wat er is gebeurd. De instructies werden nauwelijks gegeven of de eekhoorn kwam, volgens al zijn specificaties, stopte precies waar hij had gezegd, en opnieuw was zijn schot waar. Hij pakte de derde eekhoorn op en stopte die in zijn zak.

Terwijl hij deze buitengewone ervaring vertelde, zat hij eerst op de grond voor zijn stoel,

achterover geleund tegen de stoel zoals hij tegen de vorken in de boom had geleund. Toen stond hij op, deed alsof hij mikte en vuurde met zijn geweer. Toen ik naar hem keek, dacht ik: "*Ik luister ofwel naar een profeet van God... dit is ofwel gebeurd, precies zoals hij het vertelt, of deze man bedriegt me.* " Toch kon ik geen enkele reden bedenken waarom hij me zou misleiden.

Zijn onfeilbare onderscheidingsvermogen ving mijn gedachte. Hij wendde zich tot mij en zei eenvoudig: "*Broeder Pearry, het is echt gebeurd*. "

Een paar dagen later (14 november 1959... Ed) lunchten hij en Broeder Banks in het bescheiden huisje van de ouders van Zuster Hattie Wright Mosier. Er waren die dag elf mensen aanwezig als getuigen van het volgende wonderbaarlijke gebeuren. Nu, Zuster Hattie was maar een arme kleine weduwe, zonder geld of bezittingen, zij en haar twee jonge jongens kunnen nauwelijks de kost verdienen. Ze was een zeer godvrezende vrouw, trouw aan de kerk met haar tienden en gaven. Ze offerde om aan het werk van God te geven. Ze hield van de Heer en zijn volk en opende haar huis voor iedereen. Haar zus, Edith, was kreupel. Haar geliefde ouders waren oud. Haar twee jonge zoons waren niet gered. Ze was zo arm dat Broeder Branham er die dag heen was gegaan om een biljet van twintig dollar terug te geven dat ze had gegeven aan het bouwfonds voor de kerk en dat hij dacht dat ze het zich niet kon veroorloven om te geven.

Iedereen zat die dag rond de keuken en verheugde zich in de dingen van de Heer. Broeder Branham vertelde over het incident waarbij de eekhoorns tot bestaan werden gebracht. Toen hij klaar was, merkte hij op: "*Toen Abraham een ram nodig had als offer, zorgde God ervoor. Het enige dat ik weet is dat Hij nog steeds Jehova Jireh is.*"

*T*oen hij deze woorden sprak, nam Zuster Hattie het woord en zei: *"Broeder Branham, dat is niets anders dan de waarheid.*"

Zoals de weduwe in de Schrift die het juiste op het juiste moment zei, zo was het ook met deze hedendaagse weduwe, wiens eenvoudige geloof de kracht van God aanraakte. Onmiddellijk drong de Heilige Geest op Broeder Branham aan en zei: *"Geef haar waar ze om vraagt! "*

Gehoorzaam wendde Broeder Branham zich tot haar en zei: "*De Heer heeft het me net verteld om u te laten vragen wat u maar wilt en waar u ook om vraagt, ik zal het zeggen in de naam van de Heer, en Hij zal het doen."*

"Broeder Branham," zei ze, "*wat zal ik vragen? "*

Hij zei: "*Je bent arm en woont daar op de heuvel zonder geld. Daar zou je om kunnen vragen. U hebt een kleine kreupele zuster, vraag om haar genezing. Hier zijn je moeder en vader, oud en kapot. Je zou er naar kunnen vragen. Vraag wat je wilt en als het je niet in de schoot wordt gelegd, dan ben ik een valse profeet! "*

Haar twee jongens zaten in de hoek te lachen en te grinniken.

Ze draaide zich om met tranen in haar ogen en zei: "*Broeder Branham, het grootste verlangen dat ik heb is de redding van mijn twee zonen.*"

Hij wendde zich tot haar en zei: "*Ik geef ze u in de naam van de Heer Jezus Christus*."

In de hoek van dat nederige kamertje vielen de twee lachende, gniffelende, ongelovige jongens, getroffen door de kracht van God, op hun moeders schoot en bekeerden zich van hun zonden. Hun berouw was oprecht en kort daarna werden ze gedoopt in de naam van de Heer Jezus Christus. Zo was hun redding verzekerd. Ze zijn getrouw in de kerk geweest met het avondmaal en het wassen van voeten.

Zie je, God wist dat ze om iets eeuwigs zou vragen, niet iets tijdelijks. Als ze om genezing van haar zus had gevraagd, zou het misschien niet blijvend zijn geweest, want ze had weer ziek kunnen worden. De ouders zouden op een dag de ouderdom weer naderen. Ze had een miljoen dollar kunnen vragen, maar geld was misschien helemaal verkeerd voor haar, zoals voor zoveel mensen. Maar de behoudenis van die twee jongens was iets dat tot in de eeuwigheid zou duren.

Dit was de derde keer dat het gesproken woord werd gemanifesteerd. De vierde keer was in oktober 1963, tijdens een jachttocht met verschillende andere broers in Colorado. Dit was een gebied dat hij goed kende, daar meer dan twintig jaar lang op vee hebben gejaagd en gehoed. Op een gegeven moment wist hij zelfs hoeveel elanden er in de kudde waren. Een keer had hij zo stil gestaan dat de kudde elanden zo dicht bij hem was komen grazen dat hij een stiereneland met de kolf van zijn geweer in de zijkant had geslagen. Hij mengde dat goed in de wildernis. Zo'n vertoon van geduld onthult het type jager dat hij was. De anderen die bij hem waren, vertrouwden altijd op zijn wijsheid en kennis van het buitenleven, vooral in dit gebied van Colorado, dat in tijden van storm gevaarlijk kon zijn.

Vanochtend sprak de lucht van een naderende storm en de weerberichten bevestigden dat er een zware weersstoring op komst was. De jagers hadden zich de avond tevoren in de hut verzameld en Broeder Branham had hen geadviseerd de volgende ochtend te vertrekken als ze eruit moesten, omdat ze anders ingesneeuwd zouden kunnen worden. Voor degenen die wilden blijven, stemde hij ermee in om te blijven en hen te helpen, maar die ochtend adviseerde hij hen met klem om dichtbij te blijven en naar het kamp te gaan bij het allereerste teken van vocht, zelfs de eerste druppel regen. Hij wist dat het binnen enkele minuten zo erg kon worden dat ze de weg nooit meer terug zouden kunnen vinden.

Zelf ging hij, zoals zijn gewoonte was, alleen naar het hoge land, in de hoop het wild naar de anderen te brengen. Het duurde niet lang of het begon te miezeren. Hij had een boterham bij zich waar hij aan ging zitten eten, denkend dat hij de terugkeer een tijdje zou uitstellen voor het geval een van de anderen in de problemen zou komen. Ze zouden dan een geweer afvuren en hij zou beter naar hen toe kunnen komen dan wanneer hij weer naar boven zou moeten komen. Al snel nam de storm in hevigheid toe toen het begon te sneeuwen. Hij begon de berg af te dalen en haastte zich zo snel als hij kon. Ongeveer een kwart mijl verder werd hij gestopt door een stem dat zei: *"Ga terug van waar je kwam."*

Hij kende de stem, maar dacht hoe het dood zou zijn om weer omhoog te gaan nu de storm in volle woede was begonnen.

De stem herhaalde: "*Ga terug van waar je vandaan kwam.*"

Hij gehoorzaamde de stem en volgde zijn voetstappen naar de top, niet wetend waarom, maar de instructies van God niet in twijfel trekkend. Kort daarna begon de grond te worden bedekt met sneeuw. Plots sprak de stem weer en zei: *"Ik ben de God van de schepping! "*

Hij keek omhoog, denkend dat dit misschien de wind was. Weer sprak de stem: *"Ik heb de hemel en de aarde geschapen. Ik nog steeds de machtige winden op de zee. Ik regeer hemel en aarde."*

Deze keer was er geen vergissing. Hij sprong op en nam eerbiedig zijn hoed af. Dit was de stem van God. De stem vervolgde: "*Spreek gewoon tegen de storm en het zal ophouden. Wat je ook zegt, dat is wat er zal gebeuren.*" (Jezus had gezegd: "Zeg tegen deze berg: Word verwijderd en in de zee geworpen, en twijfel niet, en het zal gebeuren.") Broeder Branham zei dat hij zijn handen opstak en tegen de elementen riep: "*Storm, je zult ophouden. Zon, jij schijnt continu en normaal vier dagen lang, totdat we klaar zijn met jagen en hier weggaan.*"

Toen deze woorden werden uitgesproken, verdween de storm en brak de zon door. Binnen een kwartier was er geen bewijs dat er ooit een sneeuwstorm had plaatsgevonden. Er waren broeders in het kamp die beschreven dat het werd afgesneden als water uit een kraan. Er reden mensen over de passen in het midden van een storm toen het plotseling en op mysterieuze wijze ophield. Het weerbureau had voorspellingen gestuurd en iedereen gewaarschuwd om dekking te zoeken. Toen het ophield, vroegen ze zich allemaal af wat er was gebeurd. Vier dagen lang scheen de zon, precies zoals hij het had bevolen. Je gelooft het misschien niet, maar ik wel.

Gebeurtenissen die leidden tot de vijfde manifestatie van het gesproken woord begonnen rond 1947/1948. Broeder Branham legde aan een mevrouw Malicki uit dat hij door het teken in zijn hand had vastgesteld dat ze een melkbeen had. Ze had geprotesteerd dat ze geen van de symptomen had, en hij had haar de vibraties in zijn hand laten zien toen hij haar hand vastpakte. Hij had zich omgedraaid en reikte naar de hand van zijn vrouw om aan te tonen dat de trilling afwezig zou zijn als er geen ziekte was. Terwijl hij dat deed, was hij verrast en zei ernstig: *"Meda, ik wist het niet, maar je hebt een cyste op je linker eierstok! "*

Zuster Branham antwoordde dat ze zich goed voelde en dat er niets mis leek te zijn. Zoals we nu weten, zijn deze dingen geesten. Ze had hier nooit iets van geweten. Maar in 1962 voelde Zuster Meda wat ongemak en er begon een tumor in haar linkerzijde te groeien. Pijn en zwelling van haar zij volgden. Een dokter bevestigde de oorspronkelijke diagnose. Een cyste was veranderd in een kleine tumor en een operatie werd geadviseerd. Omdat ze een familie van geloof waren, waren de Branhams vastbesloten om op de Heer te wachten. Toch bleef de tumor groeien.

In 1963 verhuisden ze vanuit Jeffersonville naar Tucson. De dossiers van Zuster Branham werden overgedragen aan een goede, gerenommeerde dokter in Tucson. Tegen die tijd veroorzaakte de groei haar veel ellende en baarde de dokter grote zorgen. Alle tekenen wezen op een kwaadaardige groei. Toch werd de operatie uitgesteld, wachtend op God en ook om de familie in staat te stellen terug te keren naar Jeffersonville voor de kerstvakantie van 1963. Begin november was Broeder Branham in New York, waar hij een samenkomst hield. Natuurlijk wist hij hoe ziek zijn vrouw was en hoe noodzakelijk de operatie was. Ze had hem net gebeld om te zeggen dat ze bijna niet meer kon lopen en dat de dokter aandrong op een onmiddellijke operatie.

Op de terugweg stopte hij een nacht in Jeffersonville. Lijdend onder zijn grote medelijden met haar, en daar verblijvend in de pastorie waar God zo vaak tot hem gesproken had door woord en door visioen, hij knielde bij de oude ottomane in gebed, zoals zij beiden in het verleden zo vaak hadden gedaan. Daar smeekte hij God om genadig te zijn jegens zijn vrouw, en plotseling werd hij zich bewust van de aanwezigheid van God in de kamer. De Vuurkolom hing daarin en de stem van God gebood hem: *"Ga op je voeten staan. Zeg wat je wilt en het zal precies zijn zoals je het zegt."*

*I*nmiddels was hij zich er volledig van bewust hoe hij dit soort instructies moest opvolgen, hij stond op en zei: *"Laat het zijn dat vlak voordat de dokter haar aanraakt, de tumor zal verdwijnen."*

De volgende dag ging Zuster Branham, vergezeld door Zuster Norman, naar de dokter voor een nieuwe controle. Ze werd door de verpleegster geholpen om in de witte jurk en op de tafel te komen, ter voorbereiding op het onderzoek. Haar toestand was zo slecht dat ze bijna niet op de tafel kon komen. De dokter kwam binnen, bekeek zijn kaarten en leunde voorover om de grootte van de zwelling te onderzoeken. Net toen zijn hand neerdaalde om haar aan te raken, voelde ze een koel, krimpend gevoel in haar linkerkant. Verbaasd zei hij tegen haar: *"Die zwelling zat aan je linkerkant, nietwaar?"*

Zuster Branham zei: "*Ja, dat was het.*"

Hij zocht aandachtig en zei toen: *"Ik weet niet wat er is gebeurd. Ik weet alleen dat er hier nu geen tumor is; Het is weg! Ik kan het niet uitleggen, maar je hoeft je nergens zorgen over te maken*."

Broeder Branham ging verder naar Shreveport, Louisiana, waar hij vervolgens telefonisch contact met haar opnam. Hij vroeg Billy en Loyce om een tweede telefoon met hem op te nemen. Hij wist wat er was gebeurd. Hij wist dat ze naar de dokter was geweest.

Opgewonden klonk haar stem over de draad: *"O, Bill! Weet jij wat er gebeurd is? Weet je die tumor die ik had...?"*

"*Dat klopt, schat*," antwoordde hij, "*ik weet wat er is gebeurd*."

"*Hoe wist je dat?"* vroeg ze, volkomen verbaasd.

Toen vertelde hij haar het verhaal.

Vijf keer - het aantal genade. Eens tijd, er werd tegen een kleine vis gesproken en zijn leven gegeven. Ten tweede werden drie eekhoorns tot bestaan gesproken. Ten derde kreeg Zuster Hattie Wright de eeuwige redding van haar twee zonen. Ten vierde gehoorzaamden de elementen de stem van deze man van God, deze profeet, de spreekbuis van God voor deze generatie. Ten vijfde sprak hij tot een tumor, een geest in zijn vrouw, en het verdween precies zoals de stem van God hem had verteld.

Nu, hij vertelde deze vijf dingen, en toen zei hij: *"De derde trek is onder u geïdentificeerd. Maar je hebt het maar tijdelijk gezien. Als de druk komt, dan kijk je; je zult het in zijn volheid zien!"*

Een later hoofdstuk vertelt over een visioen van een tent die door God aan Broeder Branham werd gegeven. We zullen zien of er een verband is tussen deze, die hij de derde trekkracht noemt, en zijn tentvisioen. Hij zei zelf dat hij gelooft dat dit het opnamegeloof zal starten en de bruid zal weghalen om bij de Bruidegom te zijn.

De apostel Paulus zei: *"Zie, ik toon u een mysterie, we zullen niet allemaal slapen, maar we zullen allemaal worden veranderd."* Ik geloof dat het deze generatie is die niet zal sterven, maar zij zal worden veranderd door het *gesproken woord*.